

refererede, vedrørende denne Sag, følgende, hvad jeg med den højstærede Formands Tilslædelse skal oplæse, det er kun nogle faa Linier: „Det var Talerens“ — altsaa det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3dje Valgtreds — „Tro, at de liberales og Socialdemokraternes Valgtryk vilde blive øvet strengere og strengere hver Gang, og derfor maatte Højre gaa samme Vej, hvis man da ikke kom til at holde Valglisterne hemmelige.“ Jeg mener, at dette tyder paa, at der fra den Side, fordi man føler sig som de stærke, er Dunster oppe om, at man skal kunne gaa ind paa Tanken om at lave Valgtryk. Naar man samtidig betoner, at det er Socialdemokraterne, der jo endnu i væsentlig Grad ere Arbejdere, og som paa Grund af deres daarlige økonomiske Situation ere de af andre mest afhængige, som skulle øve Valgtryk lige over for deres Fabrikanter eller Arbejdshøbere, maa jeg sige, at det kan jeg ikke forstaa. Jeg kan ikke faa i mit Hovede, at f. Eks. en større Maskinfabrikant skulde finde sig i, at hans Arbejdere nogle faa Dage før Valget sagde til ham: Hør, min gode Fabrikant, vil De ikke stemme med os paa Valgdagen f. Eks. paa P. Holm, saa forlade vi Arbejdet, og De bliver boycottet. Det faar man vanskelig nogen til at tro. — Med Hensyn til den Maade, hvorpaa den ærede Minister har taget Sagen, kunde jeg naturligvis ogsaa ønske, at der var kommet noget mere frem i den ærede Ministers Udtalelser om, hvor vidt han vilde støtte selve Forslagets Tanke om Indførelsen af hemmelig Afstemning. Ministeren sagde, at det var rigtigt, som af mig fremsført, at Idealet skulde være, at hver Mand burde være sin Stemme bekendt. Men i mine første Udtalelser lagde jeg til, at som de økonomiske Forhold havde udviklet og tilspidset sig, var det absolut umuligt at hævede dette Standpunkt. Jeg vil sige, at det er daarlig bevendt med Idealerne, naar Spisefamret er tomt, og det er forholdsvis let at hævede Idealerne, naar man ikke er udsat for at møde dette tomme Spisefamrer. Angaaende Udtalelsen om, at man maatte forandre mere i den bestaaende Valglov og gaa bort fra den offentlige Valghandling og Raaringen, vil jeg sige, at det forekommer der mig ikke at være Spør af Nødvendighed for. Der er ikke, som den ærede Minister har anført, nogen Modsigelse i at beholde den offentlige Valghandling og Raaringen og dertil knytte den hemmelige Afstemning, absolut ikke. Jeg har en Hjemmelsmand, som har indlagt sig stor Fortjeneste af vort politiske Liv herhjemme, og hvis hundredaarige Fødselsdag vi fejre i Morgen, nemlig

Tscherning. Han siger ved Behandlingen af denne Sag paa den grundlovgivende Rigsdag følgende — ærede Medlemmer ville kunne efterse det i vedkommende Tidendes Pag. 3436—38 —: „Raaringen er det, der giver Valgene den fællelige Karakter. Det forekommer mig derfor, at Raaringen staar lige over for den navnlig Afgivelse omtrent som den offentlige og civile Proces. Det første er den offentlige Proces, det andet er en Afgørelse mellem Kandidaterne efter deres eget private Forlangende.“ Saaledes er det i Virkeligheden ogsaa; det er jo kun, naar der opstilles een Kandidat, at et vist Antal af Vælgere kan forlange navnlig mundtlig Afstemning i Henhold til vor nugældende Valglov. Hvor der opstilles flere Kandidater, er det ifølge vor nuværende Valglov ubelukkende henført til Kandidaterne selv at afgøre, hvorvidt de ville vælge mundtlig Afstemning eller ej. Og det er endvidere rigtigt, som anført fra anden Side, at vi ved at bibeholde den offentlige Valghandling ret meget tvinge de Kandidater til at stille sig Ansigt til Ansigt med Vælgere, som af en eller anden Grund ønske at undlade det. Deres Grund er jo i Reglen, at de have svigtet deres Udtalelser, det Program, som de tidligere have stillet sig paa, og som de vare valgte paa. Jeg indjer ikke, at det vil være klogt at komme bort fra at beskytte Vælgere mod den Slags Kandidater. Det vilde være rigtigt, mener jeg, at bibeholde Raaringen og den offentlige Handling og knytte den hemmelige Afstemning dertil, fordi det, man vil, er kun at sikre Vælgere. Naar de ikke ere selvstændige nok, naar de mene sig udsatte for et stærkt økonomisk Tryk af en eller anden Grund, skulle de kunne vælge, ikke at lade deres Afstemning vides af nogen som helst. Jeg turde maaste her sige til det ærede Medlem fra Horsens i Anledning af dette med de 10 Kr. — der er jo svaret paa det fra anden Side — at jeg mener, at ikke alene vedkommende Greve eller Gaardejer eller Haandværksmester eller Arbejder — hvis det kunde tænkes, at ogsaa han vilde ofre dette derpaa — vilde have godt af at komme af med de 10 Kr., men de skulde have Straf ogsaa (A. Nielsen: Det skulle de ogsaa have). Ja, det skulle de have. Men naar der er Spørgsmaal om de andre, der have modtaget Pengene og ere blevne overbeviste derom, da skulde de ganske simpelt ogsaa have Straf. Med Hensyn til de Indvendinger, der fremkom fra det ærede Medlem for Bræsto Amts 1ste Valgtreds (Evend Høgsbro), og hans Forespørgsel om, hvorfor vi vare gaaede bort fra de i tid-